

ναοῦ τὴν ἐφημερίαν ἐνεπιστεύθη, καὶ παιδῶν ἐν αὐτῷ σχολῆν συνεστήσατο τῇ τούτου προτροπῇ καὶ δαπάνῃ· λοιμοῦ δὲ κατὰ τὰ ἐκεῖσε γενομένου χωρία πολλοῦ, ἀναχωρεῖ μὲν ἐκεῖθεν, ἔρχεται δὲ πρὸς τὴν καθηγητὴν αὐθις ἐν τοῖς Βρυξιανοῖς, καὶ τὴν παρ' αὐτοῦ λαθῶν εὐχὴν μετὰ γραμμάτων συστατικῶν, ἐς Κωνσταντινούπολιν ἀναβαίνει, παιδεῖας ἐφιέμενος ἐπιστημονικῆς· ὑποδεχθεὶς τοίνυν παρὰ τῶν τὰς ἐπιστήμης τῷ τότε διδασκόντων λίαν εὐνοϊκῶς, (οἵτινες Σπαντωνῆς ἦσαν καὶ Σεβαστός, οἱ Ἰωάννου τοῦ Καρυοφύλλου ἀχροαταί, καὶ μετ' αὐτὸν Ἀλεξάνδρου τοῦ πρῶην μὲν διερμηνευτοῦ γενομένου τῆς βασιλείας, μετέπειτα δὲ πρέσβεως πρὸς τὸν τῆς Γερμανίας καίσαρα Λεοπόλδον, εἶτα ἐξ ἀπορρήτων χρηματίσαντος, καὶ νῦν ἔτι ὄντος) συναριθμεῖται τοῖς πρώτοις τῶν παρ' αὐτοῖς φοιτητῶν, καὶ γενόμενος τινῶν ἐπιστημῶν ἐγκρατῆς, ὑπὸ λοιμοῦ τὸν βίον αὐτόθι κατέστρεψεν.

Ὁ δὲ μακαριστὸς οὗτος Εὐγένιος ὑπὸ τοῦ πολλοῦ γήρατος καμφοθεὶς, τριγέρον γὰρ ἦν, ὡς καὶ ταῖς πρὸς διαφόρους αἰς ἔπεμπεν ἐπιστολαῖς ἑαυτὸν ὑπέγραψε, καὶ τὰ Νεστορία ὑπερβεβηκῶς ἔτη, πολὺν μὲν εἶχε τὸν πόθον τοὺς ὡς αὐτὸν φοιτῶντας διδάσκειν, μὴ δυνάμενος δέ, τοῦ προτρέπειν οὐκ ἐπαύετο τοὺς δυναμένους λόγων ἀντέχεσθαι, καὶ τούτους ὅση δύναμις μεταδιώκειν· οὐ μὴν δέ, ἀλλὰ καὶ συνεχῶς ἐπιστέλλειν οὐκ ὄκνει πρὸς οὓς ἡ δύναμις ὑπηγόρευε, γραμμάτων παιδευτήρια συνιστᾶν, ἐλεημοσύνης οὐδὲ μιᾶς ἐλάττονα, ἀλλὰ καὶ πασῶν τῶν ἄλλων πρωτεύουσαν, τὴν διὰ λόγου καὶ ἐς λόγους γενομένην διὰ πολλῶν εἶναι πείθων αὐτοῦς. Ταύτη τοι καὶ τῆς ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει συστάσης παρὰ τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου κυρίου Μανουήλου τοῦ ἀπὸ Καστορίας σχολῆς, εἰ καὶ πολλοὶ τινες ἦσαν οἱ συνεργοὶ καὶ ἄλλοι, καὶ πάντων μᾶλλον ὁ μακαριώτατος πατριάρχης Ἱεροσολύμων Νεκτάριος, οὗ καὶ πρόσθεν ἐμνήσθημεν, ἀλλ' οὐ μικρὸν καὶ οὗτος

